

[Kaj Hansen.]

så betød det i virkeligheden ikke så meget. Og det vil sige, at igennem 1975 har det været således, at byggeriet har givet anledning til udstedelse af for 1-1,5 mia kr. pr. måned, men der er udstedt obligationer og pantebreve for 3 mia kr. pr. måned, altså det dobbelte af, hvad nybyggeriet har lagt beslag på. Værdistigningerne belånes, og de skattefri gevinster ryger ud i forbruget.

Det er også interessant at se, at udviklingen i 1975 med byggekrisen og fortsat stigende udpumpning af obligationer afslørede mere klart end tidligere, at der i virkeligheden må gøres noget for at stoppe værdistigningerne i jord og fast ejendom.

Vi har jo det økonomiske råds formandskab, og det udgiver ved visse lejligheder publikationer og giver regeringen og folketingsret gode råd. Det er meget interessant at lægge mærke til, at disse gode råd, de følges meget godt, når det drejer sig om lønmodkostningerne, men når det drejer sig om sådan et problem, som vi her er inde på, så gør man det ikke. Jeg har her formandskabets beretning fra februar 1974, og dér siger man, at det er en forenklet problemstilling, „hvis man først og fremmest opfatter fordelingsproblemerne i samfundet som spørgsmål om løn kontra restindkomst (profit).“ Videre siger formandskabet:

„Navnlige må det imidlertid fremhæves, at de økonomiske vilkår for den enkelte ikke kun er et spørgsmål om løn, virksomhedsindtjening, priser, skatter og sociale ydelser, men i tiltagende grad også om, hvilke aktiver den enkelte besidder, og om deres belåning.“

Jeg understreger: belåning.

„Hvis man i stedet for at spørge om fordelingen af de ved produktionen skabte indkomster spørger om fordelingen af inflationsgevinster og -tab, stilles man over for en helt anden interessegruppering end den traditionelle gruppering i lønmodtagere kontra virksomhedsejere. Vinderne er her indehaverne af belånte realaktiver — med parcelhuse og sommerhuse som fremtrædende eksempler — og andre med nettogæld, medens taberne er indehaverne af pengeformue og — med den nuværende boliglovgivning — lejerne i nyt udlejningsbyggeri.“

Vi synes, at regeringen og folketingets

partier også skulle tage den side af sagen op, som det økonomiske råds formandskab her har peget på. Det understøtter jo meget kraftigt netop det forslag, som vi har fremsat.

Ministeren har sagt, at der er uklarheder i forslaget. Jeg vil da gerne medgive, at der er uklarheder. Det er et meget omfattende problem, der her er fremsat lovforslag om, men regeringen fremsætter jo også lovforslag, der er uklarheder i. Disse uklarheder klares op under udvalgsarbejdet, og mange af disse lovforslag undergår ændringer, så hvis regeringen og partierne vil gå ind i et positivt arbejde i udvalget, kan vi jo få klaret de ting op, der måtte være uklarhed om. Der forekommer jo næsten ikke et lovforslag uden uklarhed på det ene eller det andet punkt, heller ikke blandt dem, skatte- og afgiftsministeren fremsætter, så derved adskiller vores forslag sig ikke fra så mange andre.

Der er grund til at understrege, at dette forslags gennemførelse ikke vil koste de nuværende hus- og ejendomsbesiddere en eneste krone. Den tinglyste kapitalgevinst kan heller ikke nedbringes ved afdrag eller ved fuldstændig indfrielse, og ved ejerskifte skal den tinglyste kapitalgevinst forrentes med den til enhver tid gældende diskonto i Danmarks Nationalbank.

Det forslag, socialistisk folkeparti har fremsat, hilser vi med glæde, også fordi det i så høj grad ligner det forslag, vi har fremsat; derfor vil vi også give det en meget positiv behandling, men der er jo nogle forskelle. Den ene forskel er, at man i det ene forslag regner med 15. vurdering, i det andet forslag med 16. vurdering. Vi regner ikke med, at der skal ske noget før ved ejerskifte, hvorimod socialistisk folkeparti regner med, at det skal træde i kraft med det samme, selv om man også kan få infrosset den rente, man skal betale.

Vi er altså ubeskedne nok til at mene, at vi her har taget et spørgsmål op, som man bliver nødt til at gøre noget ved, hvis man mener det alvorligt, når man siger, at inflationen skal bekæmpes, og man har jo også kunnet konstatere her, at de partier, der siger, der ikke skal røres ved hele denne sag, er de samme partier, som rejser land og rige rundt og siger, vi må gøre noget ved inflationen, men som, hver gang der skal gøres